

[Camrø]

bankernes overordnede dispositioner og hele forretningspolitik.

I virkeligheden er der tale om en ren illusion. De færreste af repræsentanterne har en sagkundskab, der gør det muligt for dem at gennemskue bankernes dispositioner, og selv om de har en sådan sagkundskab, har de ikke krav på de nødvendige informationer.

Bankernes dispositioner har en så afgørende betydning for samfundets økonomiske og sociale udvikling, at det er uacceptabelt, at samfundets indseende med bankerne er så svagt. Nationalbankens pengepolitiske styring har ikke været stærk nok til at hindre bankernes finansiering af talrige usunde, spekulationsprægede forretninger, og Banktilsynets kontrol med overholdelsen af bankloven har ikke været omfattende nok til at hindre ulovlige dispositioner, som først blev afsløret, når de pågældende banker var tømt for midler.

Samfundsrepræsentanterne i bank- og sparekassebestyrelser må have adgang til alle oplysninger, som er relevante for at vurdere bankernes væsentlige dispositioner. De må udvælges og aflønnes, således at deres virke ikke blot er en fritidsbeskæftigelse, og de må have pligt til at rapportere til industriministeren (Banktilsynet) om dispositioner, som er i strid med gældende lovgivning eller med Nationalbankens henstillinger.

Endelig bør det naturligvis være forbudt for samfundsrepræsentanterne under nogen form selv at deltage i de bankers forretninger, i hvis bestyrelser de er indvalgt.

Svar (17/7 87):

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Den nuværende ordning for udnævnelse af offentlige repræsentanter i pengeinstitutters bestyrelser hviler på de retningslinier, Folketingets erhvervsudvalg afgav ved betænkning af 14. marts 1974 vedrørende forslag til lov om banker og sparekasser.

Formålet med samfundsrepræsentanterne er ifølge denne betænkning at medvirke til, at almindelige samfundsmæssige interesser og hensyn holdes for øje i pengeinstitutternes virksomhed samt at fremme de erhvervspolitiske målsætninger, som lovgivningsmagten formulerer. Desuden er det tilsigtet at styrke efterlevelsen af pengepolitikken, som den fastlægges af Nationalbanken.

Ved udpegningen af det offentliges repræsentant lægges der således vægt på, at den pågældende fremfor speciel faglig indsigt besidder almene kvalifikationer grundet i en erfaring og placering, som antages at give naturlige forudsætninger for at bestride hvervet.

Over for den pågældende kan industriministeren i forlængelse af ordningens formål ved udnævnelsen eller senere præcisere det offentliges interesser, ligesom samfundsrepræsentanten af egen drift eller efter anmodning vil kunne delagtiggøre ministeren i sine almindelige synspunkter og erfaringer fra sit virke som bestyrelsesmedlem.

I forhold til vedkommende pengeinstitut har det offentliges repræsentant i øvrigt en stilling, der helt svarer til den, der indtages af de øvrige bestyrelsesmedlemmer, bortset fra reglerne om honorarfastsættelsen. Det vil sige, at den pågældende virker under det samme ansvar og med de samme pligter og rettigheder som andre bestyrelsesmedlemmer, f.eks. under tavshedspligt efter bank- og sparekasselovens § 54, stk. 2.

Med ordningen har man fra Folketingets side søgt at sikre, at også andre synspunkter kan komme til orde i pengeinstitutters forretningspolitik end dem, der udgår fra kredsen af aktionærer, garanter og/eller medarbejdere, som vælger den øvrige bestyrelse. Det har derimod ikke været tilsigtet, at det offentliges repræsentant skulle sikre offentlighedens indseende og kontrol med et pengeinstituts overordnede disposition og hele forretningspolitik.

Det offentliges repræsentanter har som bestyrelsesmedlemmer på lige fod med de aktionær-, garanti- og/eller medarbejdervalgte krav på de informationer, der er nødvendige for udførelse af deres hverv.

Med hensyn til aflønningen af den offentlige repræsentant gælder efter Industriministeriets bekendtgørelse nr. 586 af 29. november 1974 om vederlag til de af industriministeren udnævnte medlemmer af bestyrelserne i pengeinstitutter, at pågældende fra pengeinstituttet modtager et beløb svarende til, hvad der oppebæres af bestyrelsens øvrige medlemmer. Der er dog fastsat en øverste beløbsgrænse for, hvad en offentlig repræsentant kan oppebære i honorar. Dette beløb udgør p.t. 67.000 kr.